

בחלון ראהו של חנות לרהיטים ברחוב הראשי של נירובי, בירת קניה, תלוי בין ארונות ונברשות, סמלה של מדינת ישראל. בעל חנות זו הוא נציגה הרשמי של המדינה (קונסול או קצין צעיר) ומודיע על כך בגאחה — בין שאר סחורותיו. סמל גלמוד זה סמלי באמת: כי הוא יחיד במינו בכל האזור של ים-סוף ואפריקה המזרחית. שהרי מדינת ישראל כה שקועה בהחלפת אדיבות דיפלומטית עם מדינות אירופה ואמריקה שהיא שיכחת לגמרי את ההיגיון הטבעי שלה: המרחב האפריקאי הגדול (מדינות אפריקה אסיה), שהיא נמצאת בטבורו.

החל מן השבוע יקדיש "העולם הזה" מדור קבוע לאזור מופקר זה — "במרחב". מטרתו — להפנות את תשומת לב הקורא לעובדה (שנעלמה מעיני רבים) שמדינת ישראל נמצאת במקרה בנקודה מסוימת של המפה — ושכל המרחש בסביבתה חשוב עד אין ערוך יותר לגורלה ולהתפתחותה מאשר חיוכו של נשיא אמריקה או זעפו של מזכיר הפוליטיביוור.

יחד עם מדור זה נולד תאום — המדור "עתונות". הוא בא לספר לקורא מה נעשה מאחורי הקלעים של שרות ציבורי עצום זה, המספק את ידעותיו על הנעשה סביבו. ושתודי לא להיות אינדיסקרטיבי מדי, שני המדורים החדשים אופשרו ע"י חיסול גמור של המודעות, כפי שהובטח בשעתו לקורא.

קוראים רבים שאלו את עצמם בשבועיים האחרונים, "מה קרה" למדור הספורט. נכנסו בו חיים חדשים. פתרון הסוד: נערכה ריאורגניזציה כללית של המדור, ותפקיד העורך נמסר לאיתמר זילט.

וכך קרה הדבר: בחור צעיר, רוה וממושקף, נכנס למערכת ואמר — מדור הספורט שלכם לא שוה. אם אינכם יודעים כיצד לכתוב על ספורט, אל תכתבו.

השיב העורך: אולי אתה יודע יותר טוב? אם כן — כתוב. הלך הבחור וכתב יותר טוב. ומאז הוא עורך הספורט של "העולם הזה".

בגליון זה כבר פרץ את תחומי המדור וכבש את שני העמודים המרכזיים. חבריו מתלו לו — הם מרגישים זה מכבר שהעתונות הישראלית (ככל שאר חלקי הציבור) מסגרת בשטח זה, שהוא חיוני לחינוך נוער בריא.

מכתבים

משתמטים מנהיגים את העם

אני שולח מכתב זה לעתונכם, משום שאני בטוח שכל עורך אחר יסרב לפרסמו מחשש ש"בביתו של התליון אין מזכירים חבל..."

כאב ששיכל את בנו יקירו — נ"ע — במלחמת השחרור, הנני שואל: האמנם נרשה למשתמטים-בוגדים להיות מועמדים בתחרות ולעשות "מעשה זמרי ויקבלו פרס כפנסח"?

עברתי עתה על רשימות המועמדים של כל הרשימות לקראת הבחירות לעיריות והנה הבוגדים הללו מופיעים שם ללא כל בושא ופחד. אבות שהצפינו את בניהם בכל מיני דרכים עקלקלות וה"בנים" עצמם — שמותיהם מפארים את הרשימות השור — נות של המועמדים לבחירות. ואמנם בידי פושעים כאלה נמסור את גורלנו ואת משק המדינה?

ישראל עמיקם, ע"ד חיפה

כל עוד אין חוק השולח מן המשתמטים את הכות להיבחה, יכול עוה"ד עמיים לדרוש גם מן המפלגות עצמן שתפרסמה את הפרטים על עבר מועמדיהן בימי הקריבות.

היטלר כא

הפרורטגיה על הסלובקיה-גווי, באניאק, הנאשם בפשעים נגד העם היהודי ("העולם הזה" 676) עוררה בי מחשבה מוזרה. הרי האיש הזה נחשב, לפי חוק האזרחות המי גותך שלנו, לאזרח ישראלי מיום עלותו ארצה.

כיווע אין עוד הוכחה לכך שהיטלר מת. אם עודנו חי יוכל לעלות ארצה, להיות

לאזרח ישראלי ברגע הגיעו לחיפה ולהצביע בבחירות לכנסת.

שרגא מרכוס, ירושלים הדבר מתקבל על הדעת, לפי החוק הישראלי.

"תורת האומה — איה?"

מאמרכם המזועזע על גורל המשפחות השכולות ("העולם הזה" 678) היה המיסמן הגדול ביותר שקראתי אי-פעם בעתון עברי. קני רניאל, ת"א במקום לגלות שערוריית-זוראה זו לעי-

שהם בני-אדם כמוני... הייתי רוצה שצידקי ידע שיש כאלה שחושבים כך. האם אי אפשר להפגיש צעירים יהודים וערבים? תלמיד בשמינית, ת"א הבנו למערכת "העולם הזה". אתמול חברי המערכת עצמם יצאו למלחמה על מנת להרוג את צידקי צאדק, ועכשיו הם כוללים אותו בסידרה אחת עם נוער ישראלי.

אהרון דויד, גדרה לפי חוקי ישראל, צדקי צאדק הוא אזרח ישראלי כמונו.

הואיל ואני אדם נורמלי (כך, לפחות, אמרים חברי, הורי והרופאים), לומד בשמינית, יש לי נערה חבוכה גורא (לא דו"קא נסיכה או בת ראש הממשלה), התח נכתי 12 שנה בקיבוץ ושואף להמשיך שם את דרכי, ישן כל לילה מצוין, אוכל 3 פעמים ביום, משחק כדורגל, כדורסל וכדורעף — האם אין לי כל סיכויים להופיע ב"העולם הזה"? האם רק לאנשים קצת משוגעים (בלשוננו: טראלאלים), בעלי המצאות ורעיונות החורגים מגדר הנומליות, ישנם סיכויים להופיע בעתו נכם המצוין?

נחמן פירקין, תל-אביב.

אל יאוש: בסידרה "הנוער מחפש את החקר" הבלטנו דוגא טיפוסים נורמליים בהחלט שהם אופייניים לחוגים רחבים, ולא טראלאלים.

מאה שערים: אזהרה

מכתבו של שרגא מן "העולם הזה" 676, המציע "להפיח חיים בדת ולתת לה צביון של הוי ישראלי" אינו אלא גיבובי מלים. יואיל נא לפנות ולהציף לחלונות בית הכנסת בשמחת תורה, או להקשיב לומרות שבת של יהודי דתי, ואו דאי לא יחזור, על דבריו חסרי ההבנה, מדוע נתאים את הדת להוי הישראלי, ולא את הוי הישראלי לדת?

רחל ופנר, קרית-משנה

תשובתכם למכתבי ("העולם הזה" 675) אינה מספקת אותי. הרוב בכל שכונה יכול לחוקק חוק לפי טעמו. כך, למשל, ניצב בכניסה לבני-ברק שוטר-תנועה שאינו נותן לכלי-רכב להיכנס. ליד בית הכנסת הגדול ב"תל-אביב אסורה התנועה בשעות התפילה ב"שבת, מדוע לא יחוקק הרוב במאה-שערים חוק כדי למנוע פגיעה ברגשותיו הדתיים? יוסף מובשוביץ, ס"ת

בעיות הנוגעות לחופש הפרט אין ענין לחוקי שכונה, אלא לחוקי המדינה.

הגהה סינית

בקטע "מדינת ישראל בסין" ("העולם הזה" 677) נפלה טעות. שם העתון הסיני שהזכרתם הוא "סא קונג פאו" ולא "סון יטא קונג פיין". מייסד סין החדשה שמו "סון יאצן", ולא "סון יאט סין". המנהיג הקומוניסטי שמו "מאו צוונג" ולא "מאו טסה". מאו (בסינית "צמר") הוא שם המשפחה, וזה הוא חצי השם הפרטי.

ד"ר יעקב צביארהן, קרית-חיים אנו מצטערים על הטעות. בסוחנו שה-מגיה שלנו אינו יודע יותר מאשר 150 מתוך 420 ההברות של השפה הסינית.

מבצע-יחזום והאלמוגים ראויים אתם לברכה על שהסתם כמה מקוראים אלתה ("העולם הזה" 669), וה"תצלומים היו יפים. אך עלינו להעיר כי התמונות בהם הראתם גושי אלמוגים בידי

המבקרים העציבו אותנו. להוציא את האל-מוגים החוזרים מקרקע הים, גולא מעשה עוול שאין לו כפרה. האלמוגים גדלים רק כמה סנטימטרים בשנה, ואם תימשך הרי

כתם יש חושש שאוצר זה ילך לטמיון: לחמו נא בהאגדות זול! הוערה להגנה על הטבע

"העולם הזה" מבקש סליחה על תמונה זו ומצטרף לדרישה לשמור על אוצרות הטבע בארץ

חידון האישים

אני מתנגד למגמות העתון, אך נכון הוא שאתם עומדים בראש העתונות הישראליה כיום, מבחינת העריכה והענין. והנה הופיע בעתון ("העולם הזה" 677) חידון אישים המראה לנו ילדים — ולך תדע מי הם האישים הללו. מה צריך לתת לי מבחינה רצינית תמונתו של גילי בילדותו? היה כדאי לפרסם חידון של אישים שיר-חייב את האופק.

אהוד ויסמן

משק משמר-העמק

ההד הרב של החידון מוכיח שלא כל הקוראים מכחימים לדעתו של הקורא ויסמן. אולם הצעתו לפרסם חידון נוסף מתקבלת על הדעת ונשתדל לבצעה.

...יותר קל היה לזהות את האישים לפי תצלומי רנטגן.

עדי ברישאל, ת"א

אנו חוששים שתצלומי-רנטגן יגלו כמה מאבני-הנגף העומדים בדרך המדינה.

לתמרון

אני מבינה אתכם: אליס הוכמן, המופיעה בשער "העולם הזה" (677) כשהיא חובשת כובע פלדה, היא בחורה יפה 100%. אבל בכל זאת, בחורה בת 19, בריאה, המי שחקת ב"חייילים" במקום להיות במדים, זה קצת יותר מדי.

דליה הפנר, צה.ל.

דליה מתרגשת לשוא. אליס תלבש מדים בעוד חודשיים.

חוש הסתכלות

ברפורטגיה על צדקי צאדק ("העולם הזה" 677) כתוב: "אולם חשמל אין בכפר ואי אפשר להאזין לרדיו". בפנית אחד התצלומים, מעל לראשיהם של משחקי הששי-ש, נראה רדיו. מה קרה כאן?

פידים טירי, חולון

הקורא טירי מחונן בחוש הסתכלות מצוין. כוונת בעל המאמר היתה: בתי-הכפר אינם מחובבים לרשת חשמל, וה"שוכים אינם יכולים להאזין לרדיו בביתם. בבית-הקהל יש רדיו.

ה ש ע ר

חקירה מעמיקה של דעת הקוראים מוכיחה שמלבד הקרייה זורים של הפקידות הגבוהה מעניינים ביותר את האזרח הישראלי הממוצע — אלפי השליחים המשרתים את מדינתם בבת-רות חוץ, שחסרות בהן לחלוטין אותן התכונות המקשטות את המציאות הישראלית (צנע, עמדות, ועוד). שלחני איפוא, מברק לסופר "העולם הזה" בפאריס בוו הלשון: "חקור מה מחזיק את מאות השליחים הישראליים ב-פאריס".

הסופר בפאריס יודע שהאידיאל של "העולם הזה" הוא חיותו על כל מלה מיותרת. לכן שלח, במקום מאמר ארוך, את התמונה הזאת — בלי פירושים.

אין אנחנו יודעים, לפיכך, אם סיבה זו היא היחידה המחזיקה את שליחני בבירת צרפת, ואם מחזיקה היא אחד או יותר. את זאת משאירים אנחנו למונים הפורה של הקוראים.

